

тика. Ето, защо колко търговци Българе съмь срѣщаль, малко нещечко образованы, сичкы знаять отлично да приказватъ по Гръчки.

Постоянны училища повечето сѣ намѣрватъ въ Търново, Котель и Сливенъ. Калцовъ, отъ Търново святиенически сынъ мя увѣриваль че го учили само по Гречески, и че самичекъ баща му понаучилъ малко да прочита Славянскій Псалтырь. А Жеравненскія попски сынъ учился въ Котель. Сливиянцы въ Варна които живѣли, въ 1830 год. мя увѣриваха, че въ нишо Словянско училище съвсѣмъ запретены Български писмена и ѣзыкъ. Азъ си мысляхъ, що това е клевета, но ся увѣрихъ въ Силистра. Като си вървѣхъ по край дюгены отбѣвамъ ся въ единъ, полытати за притѣжателя му. Въ него дюгенъ сѣдеше момче на възрастъ около 13 годишно и пише записка къмъ друго; стори ми ся че пиши по Гръчки. Имахъ го за Гръкъ, нъ заедно съ това ся почудихъ, зашто ѣ облеченъ по Български. Запытахъ го: Гръкъ ли си? « Азъ съмь Болгаринъ, Болѣрецъ » былъ му отвѣтъ. Азъ пакъ: гдѣ си се училъ по Гръчки? — Азъ незнамъ Гръческо, отговорилъ той. — Азъ му отвърнахъ: — На пишешъ по Гръчки? Той цѣкна съ ѣзыкъ и кимна съ глава, въ знакъ отричанья, което подкрѣпи като прибави Турско едно іокъ, и скоро като да ся оправи рече: Това ни ѣ Гръчки, това ѣ Български. Азъ му взехъ записка дѣто еще не бѣше ѣжъ свършилъ, на коя прочетохъ 11 Български думы, написаны съ